

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 325

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 15 mai 2007

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 221 din 13 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 2 alin. (5) și (6) din Legea nr. 292/2006 pentru modificarea și completarea art. 74 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului	2-3	Decizia nr. 336 din 3 aprilie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2006 privind unele măsuri pentru asigurarea bunei funcționări a instanțelor judecătorești și parchetelor și pentru prorogarea unor termene	8-9
Decizia nr. 225 din 13 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. e) și art. 6 din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite	3-5	Decizia nr. 357 din 17 aprilie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe	9-11
Decizia nr. 335 din 3 aprilie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2005 pentru modificarea Legii nr. 301/2004 — Codul penal și a Legii nr. 294/2004 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, precum și ale art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2006 privind unele măsuri pentru asigurarea bunei funcționări a instanțelor judecătorești și parchetelor și pentru prorogarea unor termene	5-7	Decizia nr. 367 din 17 aprilie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 și art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată	11-13
		Decizia nr. 392 din 17 aprilie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (3) din Legea nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului	14-15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 221**

din 13 martie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 2 alin. (5) și (6) din Legea nr. 292/2006 pentru modificarea și completarea art. 74 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 2 alin. (5) și (6) din Legea nr. 292/2006 pentru modificarea și completarea art. 74 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului, excepție ridicată de Neculai Apreotesei și Verginica Apreotesei în Dosarul nr. 508/227/2006 al Judecătoriei Fălticeni.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 septembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 508/227/2006, **Judecătoria Fălticeni a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 2 alin. (5) și (6) din Legea nr. 292/2006 pentru modificarea și completarea art. 74 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului**, excepție ridicată de Neculai Apreotesei și Verginica Apreotesei.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că prin dispozițiile art. I pct. 2 alin. (5) și (6) din Legea nr. 292/2006 se instituie norme speciale de ocrotire și garantare a proprietății private a statului, ceea ce este de natură a crea un regim juridic diferit de protecție în funcție de titularul dreptului. Dacă s-ar fi vrut ca actul de proprietate, fie el proces-verbal de licitație sau act de adjudecare, să constituie titlu executoriu contra debitorilor sau oricărei alte persoane care deține fără titlu bunurile urmărite, atunci soluția constituțională nu putea fi decât aceea a modificării dreptului comun, Codul de procedură

civilă, iar nu a dispozițiilor legale cu caracter special cuprinse în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998.

Judecătoria Fălticeni apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază, pe de o parte, că dispozițiile legale criticate instituie norme de procedură, în concordanță cu prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție, iar pe de altă parte, critica de neconstituționalitate vizează aspecte de interpretare și aplicare a legii, de competență exclusivă a instanțelor judecătorești.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. I pct. 2 alin. (5) și (6) din Legea nr. 292/2006 pentru modificarea și completarea art. 74 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 596 din 11 iulie 2006. Textele de lege criticate au următorul conținut: „(5) Pentru bunurile transmise prin vânzare silită, procesul-verbal de licitație constituie titlu de proprietate, în baza căruia adjudecatorul este îndreptățit să procedeze la înregistrarea bunurilor adjudecate în evidența contabilă, să solicite, după caz, înmatricularea mijloacelor de transport, înregistrarea la organele fiscale, efectuarea publicității imobiliare, precum și orice alte operațiuni admise de lege pentru titularul dreptului de proprietate.

(6) Pentru adjudecarea bunului imobil, procesul-verbal de licitație constituie titlu executoriu împotriva debitorului sau oricărei alte persoane care are în posesie ori deține în fapt, fără niciun titlu, imobilul adjudecat. Dispozițiile art. 516—523 din Codul de procedură civilă referitoare la actul de adjudecare, efectele adjudecării și cererea de evicțiune sunt aplicabile în mod corespunzător.“

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 44 alin. (2) teza întâi referitoare la garantarea proprietății private.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 1 pct. 2 alin. (5) și (6) din Legea nr. 292/2006 pentru modificarea și completarea art. 74 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului reglementează natura juridică a actului de adjudecare, respectiv procesul-verbal prin care se constată vânzarea, prin licitație publică, a bunurilor urmărite silit de către Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului. Astfel, potrivit textelor de lege criticate, procesul-verbal de licitație constituie pentru adjudecarea titlu de proprietate asupra bunurilor transmise prin vânzare silită și titlu executoriu împotriva debitorului sau oricărei alte persoane care are în posesie ori deține

în fapt, fără niciun titlu, imobilul adjudecat. Or, Curtea observă că aceste dispoziții nu vin decât să reitereze, în domeniul lor special de reglementare, norma de drept comun, respectiv prevederile art. 516 pct. 8 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora: „[...] actul de adjudecare [...], va cuprinde următoarele mențiuni: [...] 8. mențiunea că actul de adjudecare este titlu de proprietate și că poate fi înscris în cartea funciară, precum și a faptului că, pentru adjudecarea, constituie titlu executoriu împotriva debitorului, dacă imobilul se află în posesiunea acestuia din urmă, sau împotriva oricărei persoane care are în posesiune ori deține în fapt, fără niciun titlu, imobilul adjudecat.“

Așa fiind, Curtea constată că nu există nici o diferență de regim juridic sub aspectul garantării și ocrotirii de lege a proprietății private în considerarea calității de proprietar a statului în detrimentul celorlalte subiecte de drept. Mai mult, dispozițiile art. 1 pct. 2 alin. (5) și (6) din Legea nr. 292/2006 dau expresie principiului constituțional prevăzut de art. 44 alin. (2) teza întâi și oferă tuturor persoanelor adjudecate ale bunurilor scoase la licitație publică posibilitatea de a-și valorifica drepturile dobândite în condiții optime.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 2 alin. (5) și (6) din Legea nr. 292/2006 pentru modificarea și completarea art. 74 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului, excepție ridicată de Neculai Apreotesei și Verginica Apreotesei în Dosarul nr. 508/227/2006 al Judecătoria Fălticeni.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 martie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 225

din 13 martie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. e) și art. 6 din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Ninosu — judecător
Ion Predescu — judecător

Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Tudorel Toader — judecător
Antonia Constantin — procuror
Mihaela Senia Costinescu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. e) și art. 6 din Legea

nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, excepție ridicată de Societatea Comercială „Taxtomato Pres” — S.R.L. din Târgu Mureș în Dosarul nr. 2.999/320/2006 al Judecătoriei Târgu Mureș.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența constantă a Curții în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 8 decembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 2.999/320/2006, **Judecătoria Târgu Mureș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. e) și art. 6 din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Taxtomato Pres” — S.R.L. din Târgu Mureș.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (8). În acest sens, se susține că măsura confiscării prevăzută de art. 6 din Legea nr. 12/1990 este neconstituțională, întrucât caracterul licit al dobândirii averii se prezumă, iar proveniența bunurilor nu trebuie dovedită.

Judecătoria Târgu Mureș apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, arătând că dispozițiile art. 44 alin. (8) teza a doua din Constituție consacră o prezumție relativă referitoare la caracterul licit al dobândirii averii, prezumție care poate fi răsturnată prin dovedirea săvârșirii unei infracțiuni sau contravenții, astfel încât probarea caracterului licit al dobândirii bunurilor cade în sarcina contravenientului sau a agentului economic.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că măsura confiscării dispusă de art. 6 din Legea nr. 12/1990 se întemeiază pe dispozițiile constituționale cuprinse în art. 44 alin. (9), care prevăd că bunurile destinate, folosite sau rezultate din contravenții pot fi confiscate în condițiile legii, și se impune tocmai pentru că aceste bunuri au servit la săvârșirea contravenției.

Avocatul Poporului apreciază excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența constantă a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile

legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 lit. e) și art. 6 din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 133 din 20 iunie 1991, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții care au următorul cuprins:

— Art. 1 lit. e): *„Constituie activități comerciale ilicite și atrag răspunderea contravențională sau penală, după caz, față de cei care le-au săvârșit, următoarele fapte: [...]*

e) efectuarea de acte sau fapte de comerț cu bunuri a căror proveniență nu este dovedită, în condițiile legii. Documentele de proveniență vor însoți mărfurile, indiferent de locul în care acestea se află, pe timpul transportului, al depozitării sau al comercializării. Prin documente de proveniență se înțelege, după caz, factura fiscală, factura, avizul de însoțire a mărfii, documentele vamale, factura externă sau orice alte documente stabilite prin lege.“;

— Art. 6: *„Mărfurile sau produsele care au servit sau au fost destinate să servească la săvârșirea vreuneia dintre faptele prevăzute la art. 1 lit. a), b), d), e), g) și j), dacă sunt ale contravenientului sau ale agentului economic, precum și sumele de bani și lucrurile dobândite prin săvârșirea contravenției se confiscă și se valorifică în condițiile legii, contravaloarea lor făcându-se venit la bugetul administrației publice centrale.“*

Veniturile obținute ilicit de persoanele fizice sau juridice din activitățile prevăzute la art. 1, precum și încasările în întregime din vânzarea mărfurilor a căror proveniență nu este dovedită se confiscă și se fac venit la bugetul administrației publice centrale.“

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 44 alin. (8), potrivit cărora *„Averea dobândită licit nu poate fi confiscată. Caracterul licit al dobândirii se prezumă.“*

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai format obiect al controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 429/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 868 din 5 decembrie 2003, sau prin Decizia nr. 304/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 8 mai 2006, Curtea Constituțională, respingând excepțiile de neconstituționalitate, a constatat că dispozițiile art. 6 din Legea nr. 12/1990 se întemeiază tocmai pe prevederile textului art. 44 din Constituție, care, la alin. (9), prevede că *„Bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii“*. Prin deciziile menționate s-a reținut că textul de lege criticat nu instituie o prezumție de dobândire ilicită a bunurilor a căror proveniență nu poate fi justificată.

De altfel, Curtea Constituțională a stabilit în mod constant în jurisprudența sa că aplicarea și executarea unor sancțiuni pecuniare, inclusiv a măsurii confiscării unor

bunuri sau valori, cu toate că determină în mod direct diminuarea patrimoniului celui sancționat, nu încalcă dispozițiile constituționale privind ocrotirea proprietății private, întrucât sunt consecința unor încălcări ale legii. În acest sens este, de exemplu, Decizia nr. 56/1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 222 din 20 mai 1999.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pe de altă parte, Curtea reține că, potrivit Deciziei Curții Supreme de Justiție nr. 1/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 326 din 16 mai 2002, prin care a fost admis recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea

Supremă de Justiție, referitor la aplicarea dispozițiilor art. 1 lit. e) și ale art. 6 din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, republicată, astfel cum a fost modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 126/1998, în cazul plângerilor îndreptate împotriva actelor de constatare și sancționare a contravențiilor prevăzute la art. 1 lit. e) din Legea nr. 12/1990, modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 126/1998, prezentarea ulterioară, în fața instanțelor judecătorești, a actelor prin care se dovedește proveniența licită a bunurilor ce nu erau însoțite, în momentul constatării contravenției, de astfel de documente atrage anularea procesului-verbal de contravenție, exonerarea contravenientului de plata amenzii aplicate și restituirea mărfii confiscate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. e) și art. 6 din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, excepție ridicată de Societatea Comercială „Taxtomato Pres” — S.R.L. din Târgu Mureș în Dosarul nr. 2.999/320/2006 al Judecătoriei Târgu Mureș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 martie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 335

din 3 aprilie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2005 pentru modificarea Legii nr. 301/2004 — Codul penal și a Legii nr. 294/2004 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, precum și ale art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2006 privind unele măsuri pentru asigurarea bunei funcționări a instanțelor judecătorești și parchetelor și pentru prorogarea unor termene

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător

Marinela Mincă	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2005 pentru modificarea Legii nr. 301/2004 — Codul penal și a Legii nr. 294/2004 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, precum și ale art. VI din Ordonanța de

urgentă a Guvernului nr. 50/2006 privind unele măsuri pentru asigurarea bunei funcționări a instanțelor judecătorești și parchetelor și pentru prorogarea unor termene, excepție ridicată de Marius Ionescu în Dosarul nr. 2.463/62/2006 al Tribunalului Brașov — Secția penală.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2005, întrucât acestea și-au încetat aplicabilitatea, și ca neîntemeiată a celei privind dispozițiile art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2006, având în vedere că acestea nu contravin art. 115 alin. (4) din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 2.463/62/2006, **Tribunalul Brașov — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2005 pentru modificarea Legii nr. 301/2004 — Codul penal și a Legii nr. 294/2004 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, precum și ale art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2006 privind unele măsuri pentru asigurarea bunei funcționări a instanțelor judecătorești și parchetelor și pentru prorogarea unor termene**, excepție ridicată de Marius Ionescu cu prilejul soluționării unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia apreciază că amânarea repetată *sine die* a intrării în vigoare a Legii nr. 301/2004 încalcă grav Constituția. Se mai arată că Guvernul legiferează în mod discreționar, contrar principiului separației puterilor în stat.

Tribunalul Brașov — Secția penală apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. Se arată că instanța de contencios constituțional, prin mai multe decizii, a constatat constituționalitatea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2005 în raport cu critici similare. În ceea ce privește dispozițiile art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2006, instanța apreciază că acestea nu încalcă art. 115 alin. (4) din Constituție și că acest text constituțional nu limitează dreptul Guvernului de a adopta mai multe ordonanțe de urgență, chiar referitoare la același act normativ.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate privind Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2005 este inadmisibilă, textul criticat nemaifiind în vigoare. Cu privire la dispozițiile art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2006, se

apreciază că acestea sunt constituționale, ordonanța de urgență fiind adoptată cu respectarea art. 115 alin. (4) din Constituție. Totodată, se arată că dispozițiile art. 76 alin. (2) din Constituție, invocate în susținerea excepției, nu au incidență în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2005 pentru modificarea Legii nr. 301/2004 — Codul penal și a Legii nr. 294/2004 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 552 din 28 iunie 2005, precum și ale art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2006 privind unele măsuri pentru asigurarea bunei funcționări a instanțelor judecătorești și parchetelor și pentru prorogarea unor termene, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 566 din 30 iunie 2006. Curtea reține că, în realitate, astfel cum rezultă din motivarea excepției, sunt criticate numai prevederile art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2005 și ale art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2006, care au următorul cuprins:

— Art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2005 — „*Articolul 512 din Legea nr. 301/2004 — Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 575 din 29 iunie 2004, se modifică și va avea următorul cuprins:*

«*Art. 512. — Prezentul cod intră în vigoare la data de 1 septembrie 2006.*».”;

— Art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2006 — „*Termenul prevăzut la art. 512 din Legea nr. 301/2004 — Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 575 din 29 iunie 2004, cu modificările ulterioare, și la art. 97 alin. (1) din Legea nr. 294/2004 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 591 din 1 iulie 2004, cu modificările ulterioare, se prorogă la data de 1 septembrie 2008.*”

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 1 alin. (4) privind separația și echilibrul puterilor în stat, ale art. 76 alin. (2) privind adoptarea legilor și hotărârilor și ale art. 115 alin. (4) privind delegarea legislativă.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

I. Curtea s-a mai pronunțat cu privire la problema admisibilității excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2005, invocată ulterior datei de 1 septembrie 2006, iar prin Decizia nr. 705 din 19 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, 951 din 24 noiembrie 2006, a statuat că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2005, potrivit cărora a fost stabilit un termen de intrare în vigoare a anumitor acte normative, și-au încetat aplicabilitatea.

Astfel, conform art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare.

Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2005 urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

II. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2006, Curtea reține că adoptarea ordonanțelor de urgență este condiționată de existența unor „situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată”, iar Guvernul este obligat să motiveze urgența în cuprinsul ordonanței. În cauza de față se constată că Guvernul a motivat această urgență în cuprinsul ordonanței prin existența unor deficiențe și lacune ale Legii nr. 301/2004 — Codul penal, „constatate cu ocazia evaluării și analizei, în cadrul comisiei constituite în cadrul Ministerului Justiției, a aspectelor semnalate de instanțele judecătorești și parchete, precum și controversele privind interpretarea dispozițiilor acesteia, [de unde] a rezultat concluzia că în forma actuală Codul penal adoptat în anul 2004 nu poate

intra în vigoare, fiind necesară reanalizarea anumitor soluții propuse prin noul Cod penal și regândirea anumitor instituții pentru a oferi soluții viabile, moderne, dar mai cu seamă eficiente, în acord cu legislațiile penale occidentale și cu tendințele politicii penale europene”.

De asemenea, s-a mai arătat că, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2005, s-a amânat intrarea în vigoare a Legii nr. 301/2004 — Codul penal și a Legii nr. 94/2004 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal până la data de 1 septembrie 2006, întrucât până la această dată nu sunt posibile promovarea și intrarea în vigoare a unui proiect de lege care să remedieze deficiențele constatate.

Având în vedere cele de mai sus, Curtea constată că această ordonanță de urgență nu a fost adoptată pe motive de oportunitate, ci din nevoia urgentă de a asigura eficiența sistemului judiciar penal, în sensul de a nu da posibilitatea intrării în vigoare a unei legi incomplet adaptate. În caz contrar, s-ar fi ajuns la o perturbare a acestui sistem, cu consecințe deosebit de grave. Prin urmare, ordonanța de urgență analizată respectă cerințele imperative stabilite de art. 115 alin. (4) din Constituție.

Curtea reține că dispozițiile art. 1 alin. (4) din Constituție, invocate în susținerea excepției, nu au incidență în cauză, întrucât în acest caz Guvernul nu acționează ca autoritate administrativă, ci în baza delegării exprese prevăzute de art. 115 alin. (4) din Constituție. De asemenea, nici prevederile art. 76 alin. (2) nu au incidență în cauză, întrucât acestea se referă la majoritatea necesară pentru adoptarea legilor ordinare de către Parlament, pe când, în cauză, este criticată o ordonanță de urgență emisă de Guvern.

Având în vedere cele expuse mai sus, nu se poate susține în niciun fel încălcarea prevederilor constituționale invocate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2005 pentru modificarea Legii nr. 301/2004 — Codul penal și a Legii nr. 294/2004 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Marius Ionescu în Dosarul nr. 2.463/62/2006 al Tribunalului Brașov — Secția penală.

II. Respinge, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2006 privind unele măsuri pentru asigurarea bunei funcționări a instanțelor judecătorești și parchetelor și pentru prorogarea unor termene, excepție ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 aprilie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 336

din 3 aprilie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2006 privind unele măsuri pentru asigurarea bunei funcționări a instanțelor judecătorești și parchetelor și pentru prorogarea unor termene

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2006 privind unele măsuri pentru asigurarea bunei funcționări a instanțelor judecătorești și parchetelor și pentru prorogarea unor termene, excepție ridicată de Costel Cojocaru în Dosarul nr. 30.787/3/2006 al Tribunalului București — Secția I penală.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, procedura de citare fiind legal îndeplinită.

Autorul excepției lasă la aprecierea Curții soluționarea excepției de neconstituționalitate ridicate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 30.787/3/2006, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2006 privind unele măsuri pentru asigurarea bunei funcționări a instanțelor judecătorești și parchetelor și pentru prorogarea unor termene**, excepție ridicată de Costel Cojocaru cu prilejul soluționării unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia apreciază, în esență, că Guvernul nu poate fi abilitat de Parlament să modifice printr-o ordonanță de urgență o lege organică, și anume Codul penal.

Tribunalul București — Secția I penală apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. Se arată că textul criticat nu modifică și nu adaugă la dispozițiile Legii nr. 301/2004, ci doar prorogă termenul prevăzut la art. 512 din lege cu privire la data intrării în vigoare a acesteia.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima

punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În argumentarea acestui punct de vedere, pentru identitate de rațiune, sunt invocate considerente care au stat la baza deciziilor Curții Constituționale nr. 613 din 15 noiembrie 2005 și nr. 603 din 21 septembrie 2006.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate privind dispozițiile art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2006 este neîntemeiată, întrucât interdicția reglementării în domenii ce fac obiectul legii organice vizează numai ordonanțele emise de Guvern în baza unei legi speciale de abilitare adoptate de Parlament, și nu ordonanțele de urgență, care pot fi emise în astfel de domenii cu respectarea prevederilor art. 115 alin. (4)–(6) din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, susținerile părții prezente, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2006 privind unele măsuri pentru asigurarea bunei funcționări a instanțelor judecătorești și parchetelor și pentru prorogarea unor termene, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 566 din 30 iunie 2006, care au următorul cuprins:

— Art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2006: „*Termenul prevăzut la art. 512 din Legea nr. 301/2004 — Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 575 din 29 iunie 2004, cu modificările ulterioare, și la art. 97 alin. (1) din Legea nr. 294/2004 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 591 din 1 iulie 2004, cu modificările ulterioare, se prorogă la data de 1 septembrie 2008.*”

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 73 alin. (3) lit. h) privind reglementarea prin lege organică a infracțiunilor, pedepselor și regimul executării acestora și art. 115 alin. (1) privind delegarea legislativă.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

Curtea observă că, deși nu s-a pronunțat cu privire la constituționalitatea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2006, critici identice au fost aduse Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2005, care prorogase termenul de intrare în vigoare a Legii nr. 301/2006 pentru 1 septembrie 2006. Spre exemplu, prin Decizia nr. 603 din 21 septembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 873 din 25 octombrie 2006, Curtea a stabilit că prevederile legale criticate au fost adoptate de Guvern în exercitarea competenței sale constituționale și cu respectarea dispozițiilor cuprinse în art. 73 alin. (3) lit. h), respectiv în art. 115 alin. (1), (4) și (6) din Legea fundamentală.

Cu același prilej Curtea a reținut că interdicția reglementării în domenii ce fac obiectul legilor organice este prevăzută de art. 115 alin. (1) din Constituție pentru ordonanțele emise de Guvern în baza unei legi speciale de

abilitare adoptate de Parlament. Această interdicție nu operează și în cazul ordonanțelor de urgență, care se adoptă de către Guvern în temeiul prevederilor art. 115 alin. (4) din Constituție. Emiterea unor asemenea ordonanțe este condiționată de existența unor „situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată”, iar Guvernul este obligat să motiveze urgența în cuprinsul ordonanței. De altfel, chiar Legea fundamentală stabilește, în art. 115 alin. (5), posibilitatea Guvernului de a reglementa în domenii ce fac obiectul legilor organice, prevăzând în acest sens că „Ordonanța de urgență cuprinzând norme de natura legii organice se aprobă cu majoritatea prevăzută la articolul 76 alineatul (1)“.

Neexistând elemente noi de natură a reconsidera jurisprudența Curții Constituționale în această materie, cele statuate în decizia amintită își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În consecință, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2006 privind unele măsuri pentru asigurarea bunei funcționări a instanțelor judecătorești și parchetelor și pentru prorogarea unor termene urmează să fie respinsă ca neîntemeiată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2006 privind unele măsuri pentru asigurarea bunei funcționări a instanțelor judecătorești și parchetelor și pentru prorogarea unor termene, excepție ridicată de Costel Cojocaru în Dosarul nr. 30.787/3/2006 al Tribunalului București — Secția I penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 aprilie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 357

din 17 aprilie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător

Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și

stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție invocată de Corneliu Maftan și Cornelia Maftan în Dosarul nr. 4.178/C/2005 al Curții de Apel Suceava — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent arată că autorii excepției au depus la dosar o cerere prin care solicită judecarea în lipsă.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 martie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 4.178/C/2005, **Curtea de Apel Suceava — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe.** Excepția a fost ridicată de Corneliu Maftan și Cornelia Maftan într-o cauză având ca obiect judecarea unei acțiuni în evacuare, aflată în faza procesuală a recursului.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile de lege criticate vin în contradicție cu prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece permit încheierea unui contract de închiriere pentru o perioadă de 5 ani numai persoanelor care au cumpărat locuința în baza Legii nr. 112/1995, nu și celor care, deși nu au figurat drept cumpărători ai locuinței, au avut totuși calitatea de membru de familie al titularului contractului de vânzare-cumpărare, fost titular al contractului de închiriere.

Curtea de Apel Suceava — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția este neîntemeiată.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit motivării excepției, obiectul acesteia îl reprezintă prevederile art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 8 aprilie 1999, modificate prin articolul unic pct. 3 din Legea nr. 241/2001 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 40/1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 265 din 23 mai 2001, potrivit căroră: *„În cazul contractelor de vânzare-cumpărare încheiate cu încălcarea prevederilor Legii nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, și desființate prin hotărâre judecătorească, proprietarul recunoscut de justiție va încheia cu persoanele care au cumpărat locuința în baza Legii nr. 112/1995 și care o ocupă efectiv, la cererea acestora, un contract de închiriere pentru o perioadă de 5 ani.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege criticat a mai fost supus controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale și cu o motivare identică.

Astfel, prin Decizia nr. 742 din 26 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 979 din 7 decembrie 2006, Curtea a constatat că excepția este neîntemeiată, reținând că persoanele care au cumpărat locuința în baza Legii nr. 112/1995 se află într-o situație diferită față de acele persoane, care, deși nu au figurat drept cumpărători ai locuinței, au avut totuși calitatea de membru de familie al titularului contractului de vânzare-cumpărare al imobilului, situații ce impun instituirea de reglementări legale diferite. Prin urmare, nu se poate reține o încălcare a principiului egalității în fața legii.

Legiuitorul, stabilind conținutul și limitele dreptului de proprietate potrivit art. 44 alin. (1) din Constituție, a ținut seama nu numai de interesele proprietarilor recunoscuți prin hotărâri judecătorești, ci și de cele ale persoanelor care au cumpărat locuința în baza Legii nr. 112/1995, realizând un echilibru între cele două categorii de persoane. În acest sens, legiuitorul a statuat că dreptul de a cere încheierea unui contract de închiriere este în acest caz un drept personal recunoscut numai titularilor contractelor de vânzare-cumpărare în baza Legii nr. 112/1995. În acest fel, se asigură proprietarului recunoscut de justiție posibilitatea valorificării atributelor dreptului său de proprietate și se oferă cumpărătorului locuinței o protecție împotriva unor eventuale abuzuri, cu asigurarea dreptului la o locuință pe durata unei perioade rezonabile.

Cele statuate în decizia menționată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, neintervenind elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții Constituționale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție invocată de Corneliu Maftan și Cornelia Maftan în Dosarul nr. 4.178/C/2005 al Curții de Apel Suceava — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 aprilie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 367

din 17 aprilie 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 și art. 8
din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Societatea Comercială „International Lazăr Company” — S.R.L. din Brașov.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că „posibilitatea soluționării cererii creditorului numai pe baza actelor depuse și a explicațiilor date de părți împiedică exercitarea dreptului la apărare și realizarea unui proces echitabil”. De asemenea, se arată că „emiterea unui titlu executoriu în urma unui proces sumar, precum și executarea unui asemenea titlu încalcă reglementarea constituțională a dreptului de proprietate”.

Autorul excepției apreciază că dispozițiile legale criticate „îngrădesc nelegitim dreptul părților la un proces echitabil și la o judecată imparțială, precum și dreptul de a obține un control judiciar real, obiectiv și efectiv, întrucât cererea în anulare se soluționează întotdeauna de către aceeași instanță care a soluționat cererea de emiteră a ordonanței somației de plată”. În acest sens, se susține că „o judecată de către o instanță imparțială [...] reclamă ca efectuarea oricărui control judiciar să se realizeze de către alte instanțe, de regulă superioare celei care a dat o dezlegare atât în materie necontencioasă, cât și în materie contencioasă”. În consecință, autorul excepției apreciază că „examinarea propriilor soluții de către aceeași instanță și pronunțarea în primă instanță (pe fond) a unei hotărâri irevocabile nu permite, în mod obiectiv, repararea greșelilor realizate cu ocazia primei dezlegări”.

Totodată, se susține că „lipsirea părților de posibilitatea de a formula o cale de atac efectivă împotriva unei hotărâri judecătorești propriu-zise, prin care se rezolvă pentru prima dată fondul cauzei cu autoritate de lucru judecat (hotărârea judecătorească de soluționare a cererii în anulare), face posibilă dobândirea (și păstrarea) caracterului irevocabil și executoriu al unei hotărâri cu privire la care nu s-a exercitat, în realitate, nici un control”, ceea ce este de

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 și 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „International Lazăr Company” — S.R.L. din Brașov în Dosarul nr. 13.059/303/2006 al Judecătoria Sectorului 6 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, făcând referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 17 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 13.059/303/2006, **Judecătoria Sectorului 6 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 și art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată**, excepție ridicată de

natură a încălca prevederile constituționale ale art. 129, precum și pe cele ale art. 6 paragraful 1 teza întâi din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, în optica autorului excepției, „aspectele de fond ce sunt tranșate printr-o hotărâre judecătorească doar în etapa acțiunii în anulare nu pot fi îndreptate prin nicio cale de atac și nici în cadrul contestației la executare“.

Judecătoria Sectorului 6 București apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate sunt în acord cu Legea fundamentală și cu reglementările internaționale invocate de autorul excepției.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului, având în vedere considerentele deciziilor Curții Constituționale nr. 497 din 29 septembrie 2005 și nr. 522 din 20 iunie 2006, consideră că „prevederile art. 6 și art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 sunt constituționale“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 6 și 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001), aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 295/2002 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 5 iunie 2002), ordonanță modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 142/2002 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 804 din 5 noiembrie 2002), aprobată la rândul ei prin Legea nr. 5/2003 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 20 ianuarie 2003). De asemenea, la art. 6 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, cu modificările și completările ulterioare, s-a făcut următoarea rectificare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 23 august 2001: „*în loc de «... somația de plată către creditor...» se va citi: «... somația de plată către debitor...».*“

De asemenea, prin art. I pct. 12 din Legea nr. 195/2004 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă (lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470 din 26 mai 2004), alin. (3) al art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, cu

modificările și completările ulterioare, a fost abrogat, iar alin. (5) al aceluiași articol a fost modificat.

Având în vedere aceste modificări, dispozițiile criticate au în prezent următorul conținut:

— Art. 6: „(1) *Dacă nu a intervenit închiderea dosarului în condițiile art. 5, judecătorul va examina cererea pe baza actelor depuse, precum și a explicațiilor și lămuririlor părților, ce i-au fost prezentate potrivit art. 4.*

(2) *Când în urma examinării prevăzute la alin. (1) constată că pretențiile creditorului sunt justificate, judecătorul emite ordonanța care va conține somația de plată către debitor, precum și termenul de plată.*

(3) *Termenul de plată nu va fi mai mic de 10 zile și nici nu va depăși 30 de zile. Judecătorul va putea stabili alt termen potrivit înțelegerii părților.*

(4) *Ordonanța se va înmâna părții prezente sau se va comunica fiecărei părți de îndată, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire.“;*

— Art. 8: „(1) *Împotriva ordonanței prevăzute la art. 6 alin. (2) debitorul poate formula cererea în anulare, în termen de 10 zile de la data înmânării sau comunicării acesteia.*

(2) *Cererea în anulare se soluționează de către instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță.*

(3) *Abrogat.*

(4) *Dacă instanța investită admite cererea în anulare, aceasta va anula ordonanța, pronunțând o hotărâre irevocabilă. Prevederile art. 7 se aplică în mod corespunzător.*

(5) *Hotărârea prin care a fost respinsă cererea în anulare este irevocabilă.“*

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată, ale art. 126 privind instanțele judecătorești și ale art. 129 privind folosirea căilor de atac. De asemenea, apreciază că dispozițiile legale criticate contravin și prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

În esență, autorul excepției apreciază că, în cadrul procedurii somației de plată, soluționarea cererii în anulare de către aceeași instanță care a emis ordonanța privind somația de plată contravine prevederilor art. 21 alin. (3) din Constituție. Se susține că lipsa unei căi de atac împotriva hotărârii prin care a fost respinsă cererea în anulare contravine prevederilor art. 129 din Constituție, precum și celor ale art. 6 paragraful 1 teza întâi din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Totodată, se apreciază că „posibilitatea soluționării cererii creditorului numai pe baza actelor depuse și a explicațiilor date de părți împiedică exercitarea dreptului la apărare și realizarea unui proces echitabil“.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că a fost sesizată în numeroase cazuri cu excepția de neconstituționalitate a Ordonanței Guvernului nr. 5/2001, în ansamblu, ori a principalelor dispoziții ale acesteia, criticile de neconstituționalitate fiind similare cu cele din cauza de față.

Astfel, prin Decizia nr. 219/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 2 iunie 2005, Curtea a statuat, în esență, că Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 reglementează o procedură specială, simplificată și accelerată pentru recuperarea creanțelor al căror caracter cert, lichid și exigibil rezultă din înscrisuri, iar acest caracter special al procedurii a determinat limitarea mijloacelor de probă utilizabile la înscrisuri, în prima fază, completate ulterior cu explicațiile și lămuririle date de părți, limitarea fiind deopotrivă valabilă pentru ambele părți, în condiții identice pentru exercitarea dreptului la apărare.

În ceea ce privește critica referitoare la pretinsa încălcare a dreptului de proprietate, prin Decizia Curții Constituționale nr. 317 din 19 noiembrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 930 din 19 decembrie 2002, s-a reținut că „executarea oricărei obligații de a da determină în mod direct diminuarea patrimoniului celui obligat să dea. În toate cazurile în care o asemenea obligație se execută, chiar și în mod silit, pe baza unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile, prevăzută cu formulă executorie, atingerea adusă dreptului de proprietate, prin diminuarea patrimoniului datornicului, se înscrie în limitele prevederilor constituționale. De altfel, investirea hotărârii judecătorești cu formulă executorie se poate face numai după epuizarea tuturor căilor ordinare de atac ori după expirarea termenului pentru exercitarea acestora, ceea ce asigură tuturor părților un tratament egal și posibilitatea formulării unor apărări adecvate. Chiar și după momentul dispunerii sau al începerii executării, partea care se consideră nedreptățită are dreptul să introducă, în fața instanței de executare, contestație la executare“.

Referitor la căile de atac, prin Decizia nr. 447 din 26 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 5 ianuarie 2005, a stabilit că „specificul domeniului supus reglementării a impus adoptarea unor soluții diferite față de cele din dreptul comun, una dintre acestea constituindu-o consacrarea cererii în anulare, care reprezintă evident o cale de atac împotriva ordonanței, împrejurarea că legiuitorul a instituit o cale de atac cu o fizionomie juridică diferită de aceea a căilor de atac de drept comun nu relevă niciun aspect de neconstituționalitate, fiind în deplină concordanță cu prevederile art. 129 din Constituție. Legiuitorul ordinar este

deplin îndreptățit ca, în considerarea anumitor particularități, să opteze pentru o cale de atac cu o identitate proprie, alta decât cea de drept comun, o asemenea concluzie rezultând, de altfel, și din redactarea adoptată de legiuitorul constituțional, potrivit căreia stabilirea regimului juridic al căilor de atac este de competența exclusivă a legiuitorului ordinar, care, potrivit atribuțiilor prevăzute de art. 126 alin. (2) din Constituție, stabilește competența și procedura de judecată, evident cu condiția ca nicio normă de procedură să nu contravină vreunei dispoziții constituționale“.

De asemenea, Curtea, prin Decizia nr. 505 din 16 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 44 din 13 ianuarie 2005, a statuat că „modul de reglementare a competenței instanțelor în materia soluționării cererilor de emiteră a ordonanțelor care conțin somația de plată către creditor și în materia soluționării cererilor în anulare a unor asemenea ordonanțe face posibil ca aceeași instanță, judecătoria, în materie civilă, sau tribunalul, în materie comercială, să fie competentă să judece atât cererea, cât și calea de atac formulată împotriva acesteia. O asemenea împrejurare nu este însă de natură să confere caracter neconstituțional textului de lege dedus controlului, legiuitorul putând institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități particulare de exercitare a drepturilor procedurale, astfel încât accesul liber la justiție nu înseamnă accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești. [...]

Departate de a îngrădi drepturi consacrate constituțional, reglementarea legală dedusă controlului instanței de contencios constituțional constituie o garanție a aplicării principiului prevăzut de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind judecarea unei cauze în mod echitabil și într-un termen rezonabil, în scopul înlăturării oricărui abuzuri din partea părților, prin care s-ar tinde la tergiversarea nejustificată a soluționării unui proces“.

Neexistând elemente noi, de natură a determina schimbarea jurisprudenței Curții, considerentele și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 și 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „International Lazăr Company“ — S.R.L. din Brașov în Dosarul nr. 13.059/303/2006 al Judecătoriei Sectorului 6 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 aprilie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 392

din 17 aprilie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (3) din Legea nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (3) din Legea nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului, excepție ridicată direct de Avocatul Poporului, în temeiul art. 146 lit. d) din Constituție.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, se dă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate ridicate. În acest sens, arată că art. 11 alin. (3) din Legea nr. 3/2000 încalcă prevederile art. 76 alin. (2) din Constituție potrivit cărora hotărârile Parlamentului se adoptă cu votul majorității membrilor prezenți din fiecare Cameră.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Cu Adresa nr. 2.197 din 9 martie 2007, Avocatul Poporului a sesizat direct **Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (3) din Legea nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 24 februarie 2000.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile de lege criticate, potrivit cărora punctul de vedere al Parlamentului asupra referendumului inițiat de Președintele României urmează să fie exprimat printr-o hotărâre adoptată în ședința comună a celor două Camere, cu votul majorității deputaților și senatorilor, contravin art. 76 alin. (2) din Constituție, care prevede că hotărârile Parlamentului se adoptă cu votul majorității membrilor prezenți din fiecare Cameră, precum și art. 1 alin. (5) din aceasta, referitor la obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor. Mai susține că exprimarea votului majorității membrilor fiecărei Camere este instituită expres, prin art. 76 alin. (1) din Constituție, doar pentru adoptarea hotărârilor privind regulamentele Camerelor.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, sesizarea a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând sesizarea Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public și dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 32 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 11 alin. (3) din Legea nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 24 februarie 2000, cu modificările și completările ulterioare, care prevede: *„(3) Punctul de vedere al Parlamentului asupra referendumului inițiat de Președintele României urmează să fie exprimat, printr-o hotărâre adoptată în ședința comună a celor două Camere, cu votul majorității deputaților și senatorilor.”*

Autorul excepției consideră că prevederile de lege criticate încalcă, în ordinea invocării lor, art. 76 alin. (2) și art. 1 alin. (5) din Constituție, care prevăd:

— Art. 76 alin. (2): *„Legile ordinare și hotărârile se adoptă cu votul majorității membrilor prezenți din fiecare Cameră.”;*

— Art. 1 alin. (5): *„În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.”*

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că aceasta este întemeiată și urmează a fi admisă pentru următoarele considerente:

În activitatea parlamentară, potrivit art. 67 din Constituție referitor la *„Actele juridice și cvorumul legal”*, Camera Deputaților și Senatul adoptă legi, hotărâri și moțiuni, în prezența majorității deputaților și senatorilor. Sub acest aspect, prevederile constituționale menționate stabilesc categoriile de acte juridice pe care le adoptă Parlamentul, precum și cvorumul legal necesar adoptării lor.

În ceea ce privește adoptarea hotărârilor fiecărei Camere sau ale Camerelor reunite ale Parlamentului, legiuitorul face distincție între hotărârile parlamentare care se adoptă cu majoritatea absolută de voturi, sens în care exemplificăm cu prevederile art. 76 alin. (1) din Constituție,

referitoare la adoptarea sau modificarea regulamentelor parlamentare, și hotărârile care se adoptă cu majoritate simplă de voturi, de exemplu hotărârile așa cum dispune alin. (2) al aceluiași articol constituțional. Acestea, în condițiile în care numărul celor prezenți este de cel puțin jumătate plus unu din numărul membrilor fiecărei Camere.

Așadar, Curtea constată că, de regulă, hotărârile Parlamentului se adoptă cu majoritate simplă de voturi, dacă Legea fundamentală nu prevede altfel. Or, în afara dispozițiilor art. 76 alin. (1), Constituția prevede că în unele domenii hotărârile pot fi adoptate doar cu votul majorității membrilor celor două Camere. În acest sens sunt, de exemplu, prevederile constituționale ale art. 95 alin. (1), potrivit cărora Președintele României poate fi suspendat din funcție cu votul majorității deputaților și senatorilor, precum și cele ale art. 103 alin. (3), în temeiul cărora Parlamentul

acordă încredere Guvernului cu votul majorității deputaților și senatorilor.

Analizând cuprinsul art. 11 alin. (3) din Legea nr. 3/2000, criticat ca fiind neconstituțional, Curtea constată că acesta dispune că hotărârea prin care Parlamentul își exprimă punctul de vedere asupra referendumului inițiat de Președintele României se adoptă „*cu votul majorității deputaților și senatorilor*”. Or, așa cum s-a arătat deja, potrivit art. 76 alin. (2) din Constituție, hotărârile Parlamentului, așadar și cea la care face referire textul de lege criticat, se adoptă cu votul majorității membrilor prezenți. În consecință, Curtea constată că dispozițiile art. 11 alin. (3) din Legea nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului sunt neconstituționale, întrucât încalcă prevederile art. 76 alin. (2) din Constituție.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 32—33 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată direct de Avocatul Poporului, în temeiul art. 146 lit. d) teza a doua din Constituție, și constată că dispozițiile art. 11 alin. (3) din Legea nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 24 februarie 2000, sunt neconstituționale. Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 aprilie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent șef,
Gabriela Dragomirescu

TARIFE

pentru publicarea unor acte în Monitorul Oficial al României care se aplică începând cu data de 1 ianuarie 2007

1. MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI, PARTEA I

- 1.1. Ordine ale miniștrilor, precizări, instrucțiuni, criterii, norme metodologice emise de organe ale administrației publice centrale și de alte instituții publice, care nu sunt prevăzute de Constituție, republicată, în art. 78, 100, 108, 115 și 147 50 lei/pag. manuscris
- 1.2. Deciziile pronunțate de Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție 50 lei/pag. manuscris

2. MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI, PARTEA a III-a

- 2.1. Pierderi de acte, schimbări de nume, citații emise de instanțele judecătorești 15 lei/anunț
- 2.2. Citații la care numărul persoanelor citate este mai mare de unul 15 lei/anunț + 5 lei/rând tabel
- 2.3. Publicarea ordonanței judecătorești privind pierderea, sustragerea sau distrugerea cecului ca instrument de plată, a cambiei și a biletului la ordin 65 lei/pag. manuscris
- 2.4. Publicarea ordonanței de clasare a comisiei de cercetare a averilor sau a hotărârii irevocabile a instanței judecătorești, prin care se constată că proveniența bunurilor este justificată 65 lei/pag. manuscris
- 2.5. Acte procedurale ale instanțelor judecătorești, a căror publicare este prevăzută de lege 65 lei/pag. manuscris
- 2.6. Extras-cerere pentru dobândirea sau renunțarea la cetățenia română 80 lei/anunț
- 2.7. Concursuri pentru ocuparea posturilor didactice în învățământul superior și a posturilor vacante de funcționari publici, precum și alte concursuri prevăzute de lege 65 lei/pag. manuscris
- 2.8. Anunțuri privind data la care au loc adunările generale ale judecătorilor și procurorilor, precum și perioada de depunere a propunerilor de candidaturi pentru Consiliul Superior al Magistraturii (C.S.M.) 65 lei/pag. manuscris
- 2.9. Deciziile Colegiului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității 65 lei/pag. manuscris
- 2.10. Publicarea declarațiilor de avere potrivit legii 50 lei/pag. manuscris
- 2.11. Publicarea raportului propriu al Consiliului Superior al Magistraturii și a raportului privind starea justiției 50 lei/pag. manuscris
- 2.12. Publicarea rapoartelor periodice de activitate ale autorităților publice 50 lei/pag. manuscris
- 2.13. Bilanțuri de ocupare a forței de muncă pe județe și la nivel național 50 lei/pag. manuscris
- 2.14. Alte acte a căror publicare este prevăzută de lege 65 lei/pag. manuscris
- 2.15. Publicații cu prezentare tabelară 5 lei/rând tabel

3. MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI, PARTEA a IV-a

- 3.1. Publicarea integrală sau în extras a încheierilor judecătorului delegat pentru autorizarea constituirii societăților comerciale și de înmatriculare a acestora 31,5 lei/pag. manuscris
- 3.2. Publicarea următoarelor acte: 90 lei/pag. manuscris
- proiecte de fuziune/divizare
 - acte adiționale
 - somații
 - convocări AGA
 - hotărâri AGA
 - acte de numire a lichidatorilor
 - bilanțuri contabile ale lichidatorilor
 - raportări ale cenzorilor în caz de lichidare
 - bilanțuri ale băncilor
 - hotărâri judecătorești a căror publicare este prevăzută de lege
 - alte acte a căror publicare este prevăzută de lege
- 3.3. Publicarea bilanțului și contului de profit și pierderi (anunțuri-extras) 80 lei/anunț
- 3.4. Publicații cu prezentare tabelară 5 lei/rând tabel

4. MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI, PARTEA a V-a

- 4.1. Publicarea contractelor colective de muncă încheiate la nivel național și de ramură Tariful se calculează în funcție de numărul de pagini și de tirajul comandat

5. MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI, PARTEA a VI-a

- 5.1. Publicarea anunțurilor prevăzute de O.U.G. nr. 34/2006 privind achizițiile publice 50 lei/pag. manuscris
- 5.2. Publicarea anunțurilor prevăzute de O.U.G. nr. 54/2006 privind concesiunile de bunuri proprietate publică 50 lei/pag. manuscris
- 5.3. Alte acte a căror publicare este prevăzută de lege 50 lei/pag. manuscris
- 5.4. Publicații cu prezentare tabelară 5 lei/rând tabel

6. MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI, PARTEA a VII-a

- 6.1. Publicarea încheierii judecătorului delegat de înmatriculare a societății cooperatve 31,5 lei/pag. manuscris
- 6.2. Publicarea următoarelor acte: 90 lei/pag. manuscris
- proiecte de fuziune/divizare vizate de judecătorul delegat
 - acte adiționale
 - hotărâri AGA prin care se aprobă situația financiară anuală sau se majorează capitalul social > 10%
 - acte de dizolvare a societății cooperatve
 - alte modificări ale actului constitutiv al societății absorbante
 - act de numire a lichidatorilor
 - publicarea hotărârii irevocabile a tribunalului de anulare a hotărârii AGA
 - alte acte a căror publicare este prevăzută de Legea nr. 1/2005 privind organizarea și funcționarea cooperației
- 6.3. Publicații cu prezentare tabelară 5 lei/rând tabel

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial“ R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea“ București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial“ R.A.

5 948368 153028